

РЕШЕНИЕ

№ 5316

гр. София, 18.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 18.08.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

като разгледа дело номер **5214** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно-осигурителен процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба, подадена от М. А. В. срещу решение № ПИ-63/25.2.2022 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № С 220022-137-0001539/10.2.2022 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. № 22150036209/2015 г.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е неправилно и незаконосъобразно. Не е съгласна с него в частта, с която не се уважава искането за погасяване по давност на мораторните лихви върху главниците за здравно осигуряване и ДОО поради изтекла 3-г. погасителна давност за периода 1.1.2010 г. – 31.12.2017 г. Не е съгласна с правните изводи на ответника, че давностните срокове следва да се изчисляват съобразно чл. 171, ал. 1 ДОПК, а именно – при прилагане на 5-г. давност, считано от 1 януари на годината, следваща годината, в която е настъпила изискуемостта им, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок. Твърди, че е неправилен изводът на ответника, че погасяването на лихвата зависи от погасяването на главното вземане. Този извод противоречи на чл. 169 ДОПК, като въз основа на него твърди, че следва да се направи извод, че плащането на лихви за забава не зависи от плащането на главницата, поради което и не са акцесорни. Счита, че погасителната давност за лихви следва да се урежда по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, т.е. да е 3-г. Ако се приеме тезата на ответника, би се стигнало до вечни длъжности и несъобразяване с целта на закона.

Ответникът – директорът на ТД на НАП С. не взе становище по жалбата.

Съдът, като взе предвид становищата на страните, намира следното:

Оспореното решение и потвърденото с него разпореждане са издадени от компетентни органи, в необходимата писмена форма и при спазване на административнопроизводствените правила.

Установява се, че по отношение на жалбоподателя е било образувано изпълнително дело № 22150036209/2015 г. на ТД на НАП С. за принудително събиране на публични задължения, установени с декларации за данъчни периоди 2010-2017 г. и 2019 г. и 2020 г.

С постановление от 22.11.2017 г. е наложен заповед върху вземания на жалбоподателката общо за сумата от 13 796,76 лв.

На 15.12.2021 г. тя е подала възражение по чл. 171 ДОПК, с което е поискала погасяване по давност на част от задълженията за главница за здравно осигуряване и ДОО за 2010 г., както и за задълженията за лихви върху главниците, които главници са за периодите 2010-2017 г., като е поискала да се приложи 3-г. давностен срок по чл. 111, б. „в“ ЗЗД.

По това възражение е налице произнасяне, с оспорваното по това дело разпореждане от 10.2.2022 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С..

С решение № ПИ-63/25.2.2022 г. на директора на ТД на НАП С. жалбата срещу разпореждането е оставена без уважение. Прието е, че са налице фактическите състави на ДОПК относно погасителната давност.

В процесния случай, от доказателствата по делото се установи, че срещу жалбоподателката е образувано производство за принудително събиране на вземания, което не се оспорва от нея.

На следващо място, това са вземания към Фонд Държавно и обществено осигуряване, както и към НЗОК – съответно за обществено и здравно осигуряване, което също на се оспорва.

Вземанията са за главници – общо 11013,37 лв. и лихви – 8542,46 лв.

Предвид характера на вземанията, те попадат в хипотезата на чл. 162, ал. 2, т.1 ДОПК по отношение на главниците, както и чл. 162, ал. 2, т. 9 ДОПК – за лихвите, т.е. всички вземания са публични.

Ето защо и като такива, за принудителното им събиране следва да се прилагат нормите на ДОПК – чл. 162 и сл. В този смисъл изричната норма на чл. 163, ал.1 и 2 ДОПК.

Действително, съгласно чл. 169, ал. 1 ДОПК публичните вземания се погасяват в посочената там последователност – главница, лихви и разноски.

Но, от посочената норма не би могло да се направи извод, какъвто е направен и в жалбата, че плащането на лихви за забава на зависят от плащането на главницата и оттам – че не са акцесорни вземания. Нормата на чл. 169, ал. 1 ДОПК единствено урежда поредността на погасяване на едно вземане и то, по арг. от противното, в хипотезите, които не са уредени в останалите алинеи на чл.169 ДОПК. Както и, по арг. от противното на чл. 171 ДОПК, в хипотезите, когато не се прилага погасяване поради давност.

На следващо място, неоснователно е твърдението на жалбоподателя, че приложение следва да намери чл. 111, б. „в“ ЗЗД по отношение на процесните задължения за лихви. Както бе посочено по-горе, тези задължения са за публични вземания. Като такива, за тях приложение следва да намерят именно нормите на ДОПК. Същевременно, не би могло да се направи извод, че нормите за давността за едните са специални по отношение на нормите за давността за другите – така, както се твърди в жалбата. Нито

да се прави аналогия с нормите на ЗЗД. По отношение на публичните задължения, вкл. и за лихви, са в действие изрични норми, като за давността това е чл. 171 ДОПК. Тук е уредена и 10 г., т.нар. абсолютна давност, поради което и е неоснователно твърдението, че законът допуска „вечни длъжности“.

С оглед на изложеното съдът намира, че жалбата е неоснователна.

Мотивиран от горното и на основание чл.268 от ДОПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата М. А. В., ЕГН [ЕГН] срещу решение № ПИ-63/25.2.2022 г. на директора на ТД на НАП – С., с което е отхвърлена жалбата й срещу разпореждане № С 220022-137-0001539/10.2.2022 г., издадено от публичен изпълнител при ТД на НАП – С., по изп.д. № 22150036209/2015 г.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: